

DÍTĚ

PSYCHOTHRILLER

FIONA BARTON

DÍTĚ

FIONA BARTON

2017

Copyright © 2017 by Fiona Barton
Translation © 2017 by Michael Havlen

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE CHILD,
vydaného nakladatelstvím Transworld Publishers, Londýn 2017,
přeložil Michael Havlen
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Hana Pušová
Korektura: Karla Bedrlíková a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2017

ISBN 978-80-7498-239-2

1

Úterý 20. března 2012

EMMA

Když se posadím ke stolu, počítač na mě významně mrkne. Dotknu se klávesnice a na obrazovce se objeví Paulova fotka. Je to ta, kterou jsem pořídila při našich líbáncích v Římě: sedí proti mně na náměstí Campo dei Fiori a oči má plné lásky. Snažím se na něj taky usmát, ale když se předkloním, zahlédnu na monitoru svůj odraz a zarazím se. Nesnáším, když se zničehonic takhle uvidím. Někdy se ani nepoznám. Myslíte si, že víte, jak vypadáte, a najednou na vás odněkud vybafne cizí obličej. Úplně se leknete.

Ale dneska si toho cizího člověka prohlížím. Hnědé vlasy chvatně stažené do ledabylého drdolu, nenalíčená tvář, vrás-
ky táhnoucí se k očím jako praskliny ve zdech.

Vypadáš přílišně, řeknu ženské na obrazovce. Pohyb jejích úst mě fascinuje, a tak ji přiměju, aby mluvila dál.

No tak, Emmo, dělej něco, říká mi. Chabě se na ni pou-
směju a ona můj úsměv opětuje.

Chováš se jak blázen, kárá mě mým vlastním hlasem, a tak toho nechám.

Díkybohu, že mě nevidí Paul, pomyslím si.

Když Paul dorazí večer domů, je unavený a trochu mrzutý po dlouhém dni ve společnosti tupých studentů a po další hádce se šéfem nad rozvrhem hodin.

Možná to souvisí s věkem, ale zdá se mi, že problémy v práci Paula opravdu trápí. Myslím, že se cítí ohrožený a začíná o sobě pochybovat. Katedry univerzit jsou něco jako lví smečky. Všude plno naparujících se samců, kteří se zuby nehty drží vydobytých pozic. Říkám Paulovi všechno, co se na správnou ženu sluší a patří, a namíchám mu gin s tonikem.

Když pak uklízím jeho aktovku z pohovky, všimnu si, že přinesl domů výtisk *Evening Standard*. Asi ho sebral v metru.

Zatímco Paul ze sebe ve sprše smývá pracovní starosti, sednu si a začtu se do novin. Do oka mi padne krátká zpráva.

„NÁLEZ DĚTSKÉHO TĚLA“, hlásá drobný titulek. Následuje pár řádků o tom, že se na staveništi ve Woolwichi našla kostra malého dítěte a policie zahájila vyšetřování. Čtu si zprávu pořád dokola. Nedokážu ji pořádně pochopit, jako by byla napsaná v cizím jazyce.

Ve skutečnosti však vím, co se v ní říká, a zmocňuje se mě hrůza. Svírá mi plíce a ztěžuje dech.

Sedím jako zařezaná, dokud Paul nesejde dolů, celý mokrý a růžový, a nezakřičí na mě, že se něco pálí.

Vepřové kotlety jsou úplně černé. Na uhel. Vyhodím je do koše a otevřu okno, abych vyvětrala čmoud. Vyndám z ledničky mraženou pizzu a dám ji do mikrovlnné trouby, zatímco Paul tiše sedí za stolem.

„Měli bychom si pořídit detektor kouře,“ říká, místo aby

mě seřval, že jsem málem zapálila barák. „Když se člověk do něčeho začte, na vaření snadno zapomene.“ Je na mě hrozně hodný. Vůbec si ho nezasloužím.

Stojím před mikrovlnkou, pozoruju, jak se pizza otáčí a bublá, a snad po milionté si kladu otázku, jestli mě neopustí. Měl to už dávno udělat. Já bych to na jeho místě udělala, kdybych se den co den musela potýkat s mými stavy a obavami. Ale on nevypadá, že by si chtěl sbalit kufry a odejít. Místo toho nade mnou drží ochrannou ruku jako laskavý pečující rodič. Když jsem rozrušená, uklidňuje mě a snaží se mě rozesmát. A když brečím, pevně mě k sobě přivine a opakuje mi, jak jsem krásná, vtipná a úžasná.

Za všechno může ta tvoje nemoc, konejší mě. Tohle nejsi ty.

Ale jsem. Ve skutečnosti mě nezná. O to jsem se postarala. A on respektuje moje soukromí, když se bráním jakýmkoliv zmínkám o své minulosti. „Nemusíš mi to říkat,“ ujišťuje mě. „Mám tě rád takovou, jaká jsi.“

Snaží se dělat, že pro něj nejsem přítěží, a tak jsem mu dala přezdívku „Svatý Pavel“. Když to uslyší, obvykle jen sykne: „To určitě.“

No dobře, tak není svatý. Ale kdo dneska je? A jeho hříchy jsou stejně i mými hříchy. Jak to říkají staří manželé? Co je tvoje, to je moje. Ale moje hříchy..., ty jsou jen moje.

„Ty nebudeš jíst, Em?“ zeptá se, když před něj položím talíř.

„Obědvala jsem pozdě, měla jsem hodně práce. Ještě nemám hlad – dám si něco potom,“ zalžu. Ví, že kdybych si vložila cokoli do úst, udávila bych se.

Nasadím ten nejzářivější úsměv, jaký mívám na fotkách. „Jsem v pohodě, Paule. Klidně jez.“

FIONA BARTON

Sedím na své straně stolu, pomalu upíjím víno a předstírám, že poslouchám, co celý den dělal. Jeho hlas stoupá, klesá a odmlčuje se mezi sousty nechutného jídla, které jsem mu naservírovala.

Pravidelně přikyvuju, ale ve skutečnosti nic neslyším. Přemýšlím, jestli ten článek viděla Jude.

2

Úterý 20. března 2012

KATE

Kate Watersová se nudila. Tohle slovo si se svou prací obvykle nespojovala, ale dnes byla zavřená v kanceláři pod šéfovým dohledem a měla na starosti jen přepisování cizích textů.

„Protáhni to svým zlatým psacím strojem,“ houkl na ni editor zpravodajství Terry a přehodil na ni nepovedený článek někoho jiného. „Trochu to pocukruj kouzelným práškem.“

A tak to udělala.

„Připadám si tady jako ve fabrice,“ postěžovala si naproti sedícímu kolegovi z černé kroniky. „Produkujeme pořád stejný brak, stačí ho jen nově načančat. Na čem teď pracuješ ty?“

Gordon Willis, kterého šéf oslovoval výhradně pracovním zařazením – například „hodte to na stůl našemu specialistovi na krimi...“ – zvedl hlavu od novin a pokrčil rameny. „Odpovědně jdu k soudu – chci si promluvit se šéfinspektorem o tom případu vraždy kuší. Teď zrovna na ničem nedělám, ale dou-

fám, že si pak budu moct promluvit se sestrou oběti. Vypadá to, že spala s vrahem. Bude to palcový titulek: MANŽELKA, SESTRA A VRAH, KTERÉHO OBĚ MILOVALY.“ Při té představě se usmál. „Proč? Co máš v plánu ty?“

„Nic. Vrtat se v článku od jednoho z internetových otroků.“ Kate ukázala na pubertální dívku zuřivě bušící do klavесnice u stolu na druhé straně redakce. „Poslali nám ji sem rovnou ze šesté třídy.“

UVědomila si, jak zatrpkle – a staře – asi musí působit, a zarazila se. Tsunami online zpráv ji a její kolegy spláchla mimo hlavní proud. Reportéři, kteří dřív sedávali u nejlepšího stolu – takříkajíc na stupních vítězů –, se nyní krčili na okraji redakce, vytlačovaní dál a dál směrem k východu houstnoucími řadami online dělníků, kteří psali 24 hodin denně, aby nasýtily věčně hladovou tlamu aktuálního zpravodajství.

Nová média už dávno nebyla nová, jak šéfredaktor poučil své poddané na vánočním večírku. Byla to norma. Byla to budoucnost. A Kate věděla, že na to musí přestat nadávat.

Moc jí to ale nešlo, když nejčtenější články na krásně zpracované internetové stránce novin pojednávaly o tom, že Madonna má žilnaté ruce nebo že nějaká hvězda seriálu *EastEnders* ztloustla. Návist k celebritám maskovaná za novinky. Hruža.

„Ale to může klidně počkat,“ řekla nahlas, „skočím nám pro kafe.“

V nenávratnu skončily i takzvané rychlovky – krátké rady u piva, na které si elitní redaktori z Fleet Street odskačkovali do okolních hospod, zatímco jejich nadřízení byli na ranní poradě u šéfredaktora. Po rychlovkách tradičně násle-

dovaly podroušené hádky s editorem zpráv – jedna z nich podle legendy skončila tím, že redaktor, který se opilostí ani neudržel na nohou, kousl šéfa do kotníku, a jiný zase prohodil psací stroj oknem až na ulici.

Teď redakce sídlila v kancelářích nad nákupním centrem, okna měla hermeticky uzavřená dvojitým sklem a alkohol byl zakázaný. Zbývala jedině káva.

„Jakou chceš?“ zeptala se Kate.

„Dvojité macchiato s oříškovým sirupem bych prosil,“ odpověděl Gordon. „Nebo jinou hnědou tekutinu. To je jedno jakou.“

Kate sjela výtahem dolů a z recepčního pultu v mramorovém vestibulu si vzala první vydání bezplatného deníku *Evening Standard*. Během čekání, až barista vyčaruje z přístroje příslušné nápoje, líně listovala stránkami a hledala podpisy kamarádů.

Noviny byly plné příprav na londýnskou olympiádu, a tak málem přehlédla drobný odstavec na dně sloupku krátkých zpráv.

Pod titulkem NÁLEZ DĚTSKÉHO TĚLA se ukrývaly dvě věty o tom, že na jednom staveništi ve Woolwichi na východě Londýna nedaleko jejího bydliště se našla kostra malého dítěte a policie případ vyšetřuje. Žádné další podrobnosti. Kate si zprávičku vytrhla, aby se jí mohla zabývat později. Dno její kabelky bylo zmačkanými útržky z novin doslova vystlané. „Je to jako klec pro andulku,“ dobíral si ji nejstarší syn Jake kvůli kouskům papíru, které čekaly, až jim Kate vdechne nový život. Někdy obsahovaly celé články k podrobnějšímu prozkoumání, ale častěji šlo jen o jeden řádek nebo nějaký citát, který ji přiměl k otázce: „Co by se z toho dalo použít?“

Kate si znovu přečetla těch třicet slov a v hlavě se jí rozblíkalá otázka: *Co se stalo s matkou?* Když se šálky kávy v rukou kráčela zpátky do redakce, v duchu si odškrtávala další: *Co je to za dítě? Jak zemřelo? Proč by ho někdo zakopával?*

„Chudinka,“ vyslovila nahlas. Hlavu měla najednou plnou svých vlastních dětí – Jakea a Freddieho, kteří se narodili dva roky po sobě, ale doma se jim říkalo prostě „kluci“. Nejdřív to byla baculatá miminka, pak z nich vyrostli školáci ve fotbalových dresech, drzí pubertáči a nakonec dospělí. *Tedy skoro.* Potutelně se usmála. Vzpomínala si na chvíli, kdy oba spatřila poprvé: červená slizká tělíčka, pomačkaná a příliš velká kůže a mrkající očička, která na ni hleděla, a ona náhle s jistotou věděla, že na jejich tvář nikdy nezapomene. *Jak by někdo mohl zabít malé dítě?*

Když se vrátila do kanceláře, položila hrnky na stůl a zamířila za šéfem zpravodajství.

„Nevadilo by ti, kdybych se na to podívala?“ zamávala drobným výstřížkem na Terryho, který se právě snažil přelouskat článek o jakési královské rodině ze zahraničí. Nezvedl oči, takže asi nevadilo.

Nejdřív zavolala na tiskové oddělení Scotland Yardu. Byly doby, kdy v žurnalistice začínala jako elévka jedněch lokálních novin ve Východní Anglii. Tehdy chodila každý den na místní policejní stanici, tam se opírala o pultík a přitom nenápadně nahlížela do pracovního deníku, zatímco se ji strážník ve službě snažil balit. Když dneska kontaktovala policii, málokdy dostala příležitost promluvit si s živým člověkem. A pokud náhodou ano, tak jen velice krátce.

„Poslechla jste si naši svodku?“ zeptal by se tiskový mluvčí

s plným vědomím toho, že tak neučinila, a rychle by ji přesměřoval na plechově znějící nahrávku, ze které by se dozvěděla o každé ukradené sekačce na trávu a hospodské rvačce v okolí.

Tentokrát se však trefila do černého. Dostala se ke skutečnému člověku z masa a kostí, a navíc k někomu, koho znala. Hlas na konci telefonu patřil bývalému kolegovi z její první štace v celostátních novinách. Byl to takříkajíc jeden z pytláků, ze kterých se stali myslivci: z médií před nedávnem přešel do údajně normálnějšího světa „pí ár“.

„Ahoj, Kate. Jak se máš? To už je doba, co?“

Colin Stubbs si chtěl povídat. Býval dobrým reportérem, ale jeho ženě Sue se začal zajídat Colinův kočovný novinářský život plný vzrušení a on jejímu tlaku nakonec podlehl, aby si nedělal doma zle. Dychtil však po detailech ze světa, který opustil, zajímal se o drby z branže a neustále jí – i sám sobě – opakoval, že odejít z novin byla ta nejlepší věc, kterou kdy udělal.

„To je super. Závidím,“ řekla Kate záměrně povzbudivým tónem. „To já se pořád pachtím v *Postu*. Podívej, Coline, ve *Standardu* jsem četla něco o nálezů dětského těla ve Woolwichi. Nemáš tušení, jak dlouho tam asi bylo?“

„Aha, tohle. Tak vydrž, vyjeď si podrobnosti na počítači... Tady to je. Nic moc se tu nepíše, ale je to celkem hrůza. Nějaký dělník uklízel zbořeniště, přitom pohnul starým betonovým blokem a pod ním byla ta kostra. Prý patřila novorozenci. Už ji zkoumají soudní lékaři, ale tady se píše, že podle prvotního ohledání tam nejspíš ležela už dlouho – dokonce by mohlo jít o historický nález. Je to ulice ve studentské čtvrti, snad někde směrem ke Greenwichi. Nebydlíš tam někde náhodou?“

„Jo, na sever od řeky a trochu dál na východ. V Hackney. Pořád čekám, až nám to tam taky začnou opravovat. Co ještě máte? Pokročili jste v určení totožnosti?“

„Ne, tady se píše, že u novorozenců je to se zjišťováním DNA dost složité, zvláště když byli dlouhé roky pod zemí. V okolí je navíc spousta nájemních bytů a garsonek. Lidé se v nich každých pět minut střídají, takže policajt, který to tam má na starosti, to nevidí moc optimisticky. A všichni teď navíc skáčeme kolem olympiády...“

„No jo, jasně,“ řekla Kate. „Zajišťovat bezpečnost tak velké akce musí být za trest – slyšela jsem, že musíte autobusem dovézet posily z jiných policejních složek. A pátrat po totožnosti nalezeného dítěte je jako hledat jehlu v kupce sena. Každopádně díky, Coline. Ráda jsem si s tebou pokecala. Pozdravuj Sue. A zavolaš mi, jestli se v případu objeví něco nového?“

Když Kate Watersová položila telefon, usmála se. Jehly v kupkách sena hledala velice ráda. Drobné záblesky v temnotách. Něco, co ji naprosto pohltilo. Něco, do čeho se mohla zakousnout. Něco, co jí umožnilo vypadnout z kanclu.

Oblékla si kabát a vydala se na dlouhou cestu k výtahu. Daleko se však nedostala.

„Kate, ty někam jdeš?“ křikl na ni Terry. „Nemohla bys předtím, prosím tě, nějak předělat tu pitomost o norských králích? Mně už z toho jde hlava kolem.“

3

Úterý 20. března 2012

ANGELA

Věděla, že bude brečet. Cítila, jak se to v ní hromadí, a hrdlo se jí stáhlo tak, že ani nemohla mluvit. Na chvíli se posadila na postel, aby ten okamžik oddálila. Když to na ni přišlo, potřebovala být sama. Snažila se s tím bojovat už léta – jinak nikdy neplakala. Nebyla sentimentální. Práce ve zdravotnictví a vojenský styl života ji vůči tomu už dávno obrnily.

Ale každý rok na 20. března nastávala výjimka. Byl to den Aliciných narozenin a ona věděla, že se zase rozbřečí. Tajně a v soukromí. Nechtěla se s tím před nikým producírovat jako ti nešťastníci, co ve zprávách ochotně pláčou do kamer. Neuměla si představit, že by se sama někomu takhle otevřela. A televize podobné lidi pořád natáčejí, jako by to byla strašná zábava.

„Měli by vypnout kameru,“ řekla by Nickovi, ale ten by jen zavrčel a díval by se dál.

Měla z toho nepříjemný pocit, ale spouště diváků se to evidentně líbilo. Takovým, kteří by sami stáli o to dostat se do televizních zpráv.

A lidé by stejně nepochopili, proč se ani po všech těch letech nedokázala ubránit slzám. Po desítkách let. Nejspíš by řekli, že to dítě ani pořádně nepoznala. Vždyť s tou malou byla sotva čtyřiaadvacet hodin.

„Ale ona ke mně patřila. Byla to krev mojí krve,“ hájila se v duchu před skeptickými hlasy. „Snažila jsem se to nechat za sebou, ale...“

Jak se dcerčiny narozeniny blížily, narůstaly v ní obavy. Vždycky si znovu vybavila to ticho – mrazivé ticho v prázdném pokoji.

Když ten den nakonec přišel, obvykle se probudila s bolestí hlavy. Udělala snídani a snažila se chovat normálně, dokud nebyla sama. Letos si s Nickem v kuchyni povídala o nadcházejícím dni. Stěžoval si na hromadu papírů, které musí vyřídit, a taky na jednoho z nových kolegů, co si věčně brali nemocenskou.

Měl by jít do důchodu, pomyslela si, když ho tak poslouchala. Přece jen už mu bude pětasedesát. Ale on to neudělá, nechce tu práci pustit. Tvrdí, že potřebuje nějaký životní cíl, pravidelnou činnost.

Nezdá se, že by věděl, co je dneska za den.

Dřív si vzpomínal – v těch prvních letech. Jakkak by ne. Museli jsme na to pořád myslet.

Na dítě se jich vyptávali i lidé na ulici. Lidé, které vůbec neznali, k nim přistupovali, tiskli jim ruce a tvářili se zkroušeně. Ale to bylo tenkrát. Nick měl špatnou paměť na data – Angela ho podezírala, že to jen předstírá. Nedokázal si vzpomenout ani na narozeniny jejich dalších dětí, natož na Aliciny. A ona mu to časem přestala připomínat. Nechtěla už znovu vidět záblesk paniky, který se mu objevil v očích

vždycky, když ten strašlivý den přišel na přetřes. Ohleduplnější bylo věnovat jí tichou vzpomínku o samotě.

Když Nick odcházel do práce, políbil ji na hlavu. Jakmile se za ním zavřely dveře, Angela se posadila na gauč a dala průchod slzám.

Snažila se najít způsob, jak neblahé vzpomínky zaplašit. Ze začátku se neměla na koho obrátit o pomoc. Snad jen na rodinného lékaře – chudáka starého doktora Earnleye, který jí poklepal na rameno nebo koleno a pravil: „Časem to přebolí, moje milá.“

Později chodila do terapeutické skupiny, ale poslouchat řeči o svém i cizím trápení ji unavovalo. Měla pocit, že kolem bolesti jen krouží, rýpají se v ní, rozněčují ji a pak společně pláčou. Jednou léčebné sezení narušila a prohlásila, že jí nepomáhá, když ví, že jiní lidé také trpí. Její vlastní žal to nezmírňovalo, ba právě naopak. Cítila se provinile, protože když ještě pracovala jako zdravotní sestra a někdo zemřel, sama dávala truchlícím pozůstalým letáky s radami, jak se vyrovnat se ztrátou blízkého člověka.

Doufám, že jim to pomohlo víc než mně, řekla si v duchu a vstala z gauče. Nesmím být zatrpklá. Všichni dělali, co mohli.

V kuchyni napustila dřez a začala připravovat zeleninu na dušené maso. Studená voda jí otupovala ruce, takže měla problémy udržet nůž, ale přesto mechanicky pokračovala ve škrábání mrkve.

Snažila se představit si, jak by asi Alice dneska vypadala, ale moc jí to nešlo. Měla jen její fotku. Alicinu a svoji. Nick ji pořídil svým malým levným foťákem, takže byla rozmazaná. Neudržel aparát v klidu. Angela se opřela o kuchyňskou lin-

ku, jako by jí fyzické úsilí mohlo pomoci spatřit tvář jejího ztraceného děťátka. Ale nepovedlo se.

Z fotky věděla, že Alice měla na hlavě tmavé chmýří stejně jako její bratříček Patrick. Angela však při porodu ztratila hodně krve, a když jí vložili miminko do náručí, byla pořád omámená pethidinem. Později, když už Alice byla pryč, se pokoušela vyptávat Nicka, ale ten jí nedokázal říct o moc víc. Neprohlížel si ji tak, jak by to udělala Angela, a nehltal každý rys její tváře. Říkal, že vypadala roztomile, ale podrobně ji popsat neuměl.

Angela si nemyslela, že se Alice podobala Patrickovi. On byl velký, kdežto Alice droboučká. Vážila jen něco přes dvě kila. Ale přesto studovala Patrickovy fotky z dětství i snímky jejich druhé dcery Louise, která přišla na svět před deseti lety – „Je to náš překvapivý dáreček,“ říkávala Angela lidem –, a hledala v nich Alici. Marně. Louise byla blondýnka – to měla z Nickovy strany.

Angela ucítila kolem žeber a na prsou známou tupou bolest zármutku a snažila se myslet na něco hezkého, jak jí radi-ly chytré knížky. Myslela tedy na Louise a na Patricka.

„Aspoň že mám je,“ pronesla k mrkvím pohupujícím se ve špinavé vodě. Uvažovala, jestli jí Lou večer zavolá, až přijde z práce. Její dcera tu historii samozřejmě znala, ale nemluvila o ní.

„*A nemá ráda, když brečím,*“ řekla si Angela a osušila si oči papírovou kuchyňskou utěrkou. *Všichni jsou takoví. Dělají, že je všechno v pořádku. Já je chápu. Měla bych toho už nechat. Zapomenout na Alici.*

„Všechno nejlepší k narozeninám, holčičko moje,“ zamumlala tiše.